

JARNÍ FARNÍČEK

ČASOPIS FARNOSTI KNÍNICE U BOSKOVIC

Č. 51
2024

TÉMA: ROK 2024 – SYMFONIE MODLITBY	4
SVĚDECTVÍ A IMPULZY K MODLITBĚ	10
INSPIROVALO NÁS	14
VÍME PROČ?	15
CO PĚKNÉHO JSME PROŽILI V UPLYNULÝCH MĚSÍCÍCH	16
ZNÁME SE?	22
MIJINÍ A CHARITATIVNÍ ČINNOST NAŠÍ FARNOSTI	28
PŘEDSTAVENÍ PRVOKOMUNIKANTŮ	30
ŽIVOT NAŠÍ FARNOSTI	34
SVĚTCI JAKO INSPIRACE PRO NÁŠ ŽIVOT	35
CÍRKEV BEZ HRANIC ANEB CO SE DĚJE KOLEM NÁS	38
ZPRÁVY Z FARNOSTI	39
ZE ŽIVOTA FARNÍCH SPOLEČENSTVÍ	42
MYŠLENKA NA ZÁVĚR	44

PŘÍLOHY**VYZNAČTE SI V KALENDÁŘI A POZVÁNKY**

E U C H A R I S T I C K Á A D O R A C E

KAŽDÁ SOBOTA
8:00 – 18:00

Kostel sv. Marka otevřený pro soukromou adoraci Nejsvětější svátosti.
Pro zajištění celodenní přítomnosti adorujících se zapisujte do tabulky
v kostele nebo na kninice.farnost.cz.

"PROČ JE PRO MĚ DOBRÉ V SOBOTU PŘICHÁZET ADOROVAT?"

Adorace mi přináší klid, pokoj, ztišení, čas pro sebe a pro Pána, ujištění o tom, že jsem milovaná Boží dcera ♡

Na chvílku uteču od shonu a povinností doma. Zklidním se, nikam nespěchám. Mám čas na modlitbu, rozhovor s Bohem. Řeknu mu o tom, co mě trápí, poděkuji za to, co dostávám, poprosím za všechno a za všechny, na které myslím. Někdy jenom klečím a vnímám to ticho a klid. A vždycky odcházím jakoby očištěná.

Protože jsem tam jen já a Pán Ježíš je tam jen pro mne. Protože můžu v tichu kostela ve svém nitru mluvit s Pánem Ježíšem, a to ticho kostela a nádhera monstrance – to je úžasné. Přináší mi to vnitřní pokoj a posilu.

Adorace je pro mě dotek Boží, který přináší radost, lásku a pocit bezpečí.

Adorovat se učím. Není to vždy lehké se rozhodnout vyjít z domu a není ani vždy jednoduché sjednotit se s tichem kostela a využít čas dobře. Co je vlastně dobře strávený čas před Pánem? To se právě učím.

Svědectví těch, kteří často přichází adarovat Nejsvětější svátost. Děkujeme!

Papež František v pátek 11. 2. 2022 oznámil, že **rok 2025** bude vyhlášen jako "**jubilejní rok**" a jako znamení "obrody, kterou všichni cítíme jako naléhavou" po více než "dvou letech pandemie, pochybností, nejistoty, strachu ze smrti, zavřených farností, škol a úřadů".

Papež zároveň vyjádřil naději, že **rok 2024** by mohl být velkou "**symfonií modlitby**", v níž "děkujeme Bohu za mnohé dary jeho lásky k nám a chválíme jeho dílo ve stvoření, které každého zavazuje k úctě a ke konkrétním a odpovědným činům na jeho ochranu".

František se na nadcházející jubileum dívá s nadějí a k témuž vyzývá i nás. "Poutníci naděje" je ostatně motto zvolené pro tento Svatý rok, jehož cílem je podpořit "atmosféru naděje a důvěry", jak papež zdůraznil v poselství monsignoru Rino Fisichellovi, předsedovi Papežské rady pro podporu nové evangelizace, úřadu, kterému je organizace akce svěřena.

NADĚJE A DŮVĚRA

Jsme vyzváni, abychom "udržovali pochodeň naděje hořící" a "udělali vše pro to, aby každý znovu získal sílu a jistotu a mohl se dívat do budoucnosti s otevřenou myslí, důvěřivým srdcem a pohledem upřeným do dálky".

„Blížící se jubileum bude moci významně přispět k obnovení atmosféry naděje a důvěry jako znamení obnoveného znovuzrození, které všichni cítíme jako tak naléhavé.“

Vše však bude možné, "pokud se nám podaří obnovit smysl pro univerzální bratrství, pokud nebudeme zavírat oči před dramatem bující chudoby, která milionům mužů, žen, mladých lidí a dětí brání žít způsobem hodným člověka."

NEZANEDBÁVEJTE ZEMI

Na této cestě navíc nesmíme zapomínat "rozjímat o kráse stvoření a pečovat o náš společný domov", "péče o stvoření je základním projevem víry v Boha a poslušnosti jeho vůli". Dikasterium pro novou evangelizaci pak najde "vhodné formy", aby Svatý rok "mohl být připraven a slaven s intenzivní vírou, živou nadějí a aktivní láskou" a aby se stal "významnou etapou pro pastorační jednotlivých církví, latinských i východních", které jsou v těchto letech povolány "zintenzivnit své synodální nasazení".

„Bude důležité pomoci znovuobjevit požadavky univerzálního povolání k odpovědné účasti na zhodnocování charismat a služeb, které Duch svatý nepřestává udělovat pro budování jedné církve.“

ROK 2024: "SYMFONIE MODLITBY"

Papež se "raduje" z myšlenky, že rok 2024, předcházející jubilejní události, by mohl být velkou "symfonií modlitby", v níž "děkujeme Bohu za mnohé dary jeho lásky k nám a chválíme jeho dílo ve stvoření, které každého zavazuje k úctě a ke konkrétním a odpovědným činům na jeho ochranu". Modlitby, která se rovněž projevuje jako "solidarita a sdílení chleba vezdejšího", modlitby, která z modlitby Otče náš, kterou nás naučil Ježíš, učiní "životní program".

Svatý rok 2025 je následující v řadě Svatých roků navazující na Velké jubileum Svatého roku 2000, jehož slavení pravidelně po 25 letech se ustálilo od Svatého roku 1450. Konání Svatého roku 2025 vyhlásil papež Jan Pavel II. na závěr oslav Velkého jubilea 2000.

V pátek 5. ledna 2001 při setkání s mládeží řekl Jan Pavel II. ve svých slovech adresovaných mládeži mimo jiné:

...Vy, kteří jste dnes dětmi a mladými lidmi, zítra budete tvořit první generace dospělých křesťanů ve třetím tisíciletí. Jak velká je vaše zodpovědnost! Budete hlavními představiteli dalšího jubilea v roce 2025.

„Drahé děti! Ať je tento čas časem modlitby.“

(Poselství Panny Marie, Královny pokoje, 25. ledna 2024)

ZAMYŠLENÍ K POSELSTVÍ

Čas modlitby ve škole Královny pokoje je časem lásky. Dnes nás volá: „Ať se stane tento čas časem modlitby“. To je pozvání znovu si uvědomit krásu jednoho z jejích hlavních poselství, které se nejčastěji opakuje, a to je modlitba.

Vzpomeňme si, že první modlitba s vizionáři začala modlitbou sedmkrát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci. Potom nás pozvala modlit se růžencem nejdříve jeden, a pak tři růžence každý den. Dále nás vedla k modlitbě pod křížem, modlitbě poklony před vystavenou Svátostí oltářní, modlit se rozjímáním Písma svatého, postit se.

Opakuje nám, že důležitá je modlitba osobní, ale i společná. Důležitá je modlitba rodinná i v modlitebních společenstvích.

Ve svých poselstvích nás povzbuzuje:

modlitba je radost; *modlitba* je to, po čem touží lidské srdce; *modlitba* je základem vašeho klidu; *modlitba* je radost, bez které nemůžete žít; ať je vám *modlitba* jako vzduch, který dýcháte, a ne tíha; pravá *modlitba* vychází z hloubky vašeho srdce, z vašeho utrpení, z vaší radosti, z vaší prosby o odpuštění hříčů; *modlitba* je rozhovor dítěte s Otcem; ať je vaše *modlitba* silná jako mohutná skála; *modlitba* koná zázraky ve vás i skrze vás; *modlitba* je láska; *modlitba* vám dá sílu pro vnitřní boj; *modlitba* vám pomůže, protože vás zachraňuje, *modlitba* zachraňuje svět.

Milé děti, *modlitba* je srdcem víry a nadějí ve věčný život; *modlitba* je tajemný klíč setkání s Bohem; ať je vaše *modlitba* ještě silnější, ať utichne každý nečistý duch rozdělení a války; *modlitba* otevírá srdce, dává naději a posiluje víru.“

Poslední léta svých zjevení nás Maria zve, aby se náš život stal modlitbou, **aby se každý z nás stal modlitbou.**

O Panně Marii můžeme říci, že byla modlitbou.

Dnešním poselstvím: „Ať je tento čas časem modlitby“ nás chce učít prožívat pozemský život jako ona. Uprostřed všeho, co se děje, vědět, že v tichu srdce nás vždy čeká nejlepší přítel - MOCNÝ BŮH. Rozhodněme se vytvářet svůj životní příběh s ním a on bude jednat v nás i prostřednictvím nás tak, jak jednal v životě Panny Marie.

Nebeský Otče, děkujeme ti, že nás prostřednictvím Marie zveš k modlitbě.

V jejím volání k modlitbě cítíme tvou nesmírnou touhu darovat se nám, milovat nás. Maria, pomoz nám uvědomit si důležitost modlitby pro spásu našich duší.

” *Pomoz nám proměňovat příběh našich životů, rodin i dějiny světa na dobu modlitby.*

(Terézia Gažiová, www.svetlomariino.sk)

BÝT SOUČÁSTÍ SYMFONIE MODLITBY

- Jako pokřtění se máme stát těmi, kteří společně pod vedením Věčného Dirigenta – Boha – rozezní krásné dílo, co bude proměňovat svět k lepšímu.
- Jednotlivé části symfonie (jásavé, radostné i klidné, co nás vedou k zamyšlení) mají podobnost s jednotlivými obdobími liturgického roku. A každá jeho část nás vede v modlitbě k jinému úhlu pohledu na Ježíše, jiným prožitkům s ním.
- Všichni jsme jako jednotliví hudebníci velkého orchestru. A i když máme k dispozici jiný nástroj a jiný part (každý jsme jedinečný), jsme nezastupitelní a každý má podat ten nejlepší výkon.

Takto přemýšlí o roku modlitby ve farnosti Kunovice (farnostkunovice.cz) a následuje zamyšlení nad modlitbou Páně – nejkrásnější modlitbou, která se má stát naším „**životním programem**“.

Při Ježíšově křtu zaznívá svědectví z nebe: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“ A tato Ježíšova identita odhaluje i naši identitu, to, kým jsme my. Máme pozvání být Boží milované děti. A modlitba Páně v nás tento vztah rozvíjí.

Pojďme se krátce podívat na její obsah:

Celý text modlitby, kterou nás naučil Pán Ježíš, najdeme v Matoušově evangeliu v šesté kapitole. Obsahuje **sedm proseb vůči nebeskému Otci**. První až třetí prosba je o tom, jak správně sloužit Bohu. Další čtyři prosby přednáší nebeskému Otci naše lidské potřeby.

- ✓ Sv. Tomáš Akvinský řekl: „**Otče náš je nejdokonalejší modlitba.**“
- ✓ Sv. Tertulián: „**Otče náš je shrnutí celého evangelia.**“
- ✓ Katechumenům se při skrutiniích (před vlastním křtem) předává modlitba Páně a Vyznání víry jako **největší poklady církve.**

Už první slova nás mohou vést k úžasu tím, že my můžeme oslovit Boha. A to nijak oficiálně. Naše tvrdé „Otče“ zní v originále „Abba“. Tedy smíme Boha oslovit s něhou malého dítěte. Smíme mu říct „Tatínku“. Očistěme svůj pohled od všemožných karikatur lidských zkušeností a buďme milovanými dětmi jediného Otce.

„*Jenž jsi na nebesích.*“ Ne někde vysoko daleko. Nebe je tam, kde je Bůh. A Bůh je „Bůh s námi“.

Posvětit Boží jméno znamená dát mu správné místo. Upřednostnit přede vším ostatním. Umožnit mu, aby se jeho moc a sláva projevila.

Kéž už přijde tvoje království. To jsou silná slova. Vyjadřují touhu po druhém příchodu Krista, po naplnění všech příslibů o Božím království.

„*Bud' vůle tvá.*“ Tedy ne znouzectnost. Ale opět touha, aby se naplnil Boží láskyplný plán.

Prosba o denní chléb nepředstavuje jen touhu po utišení hladu fyzického. Jde o celkové spolehnutí se na Boží dobrotu.

Pak zde máme *odpuštění*. Doslovný překlad nám zdůrazňuje důležitost *darování odpuštění*, abychom odpuštění mohli přijmout. „*Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.*“

„*Neuved' nás v pokušení.*“ Jde o nešťastné starobylé vyjádření. Do pokušení nás nemůže uvést Bůh. Naopak. Chce nám dát sílu s pokušením bojovat, pokušení překonávat.

Zbavit „od zlého“ znamená vyprošení ochrany před zlým duchem.

Přijměme papežovu výzvu každou svou modlitbou tvořit velkou symfonii. A modlitbu Páně uchopit jako skutečný poklad a svůj „životní program“.

YOUTUBE KANÁL *Katedrála Petrov* VYSÍLÁ KATECHEZE NA TÉMA SEDMI PROSEB V MODLITBĚ OTČE NÁŠ (*Postní pátky v brněnské katedrále*).

SVĚDECTVÍ Z LISTOPADOVÝCH CHVAL V NAŠEM KOSTELE

Už několik měsíců mě trápila dennodenní bolest paty. Nejdřív jsem to považovala za banalitu, tak jsem k doktorovi nešla. Neřešila jsem to. Později, když se to nezlepšovalo, způsobovalo mi to velký neklid. Napadaly mě i nejhorší diagnózy. A proto jsem návštěvu lékaře oddalovala. Prostě jsem se bála. Bála jsem se svých představ. Snažila jsem se to vytěsnit. Ale čím víc jsem se o to snažila, tím víc jsem na to musela myslet. Neodvažovala jsem se o tom s nikým ani mluvit. Vlastně jsem se za to ani nemodlila. Ani mě nenapadlo Mu to svěřit. Prostě tabu. Nikoho jsem do své paniky nepustila.

No a potom přišly chvály v Knínicích a modlitba, ve které byl Bůh zván do bolestí hlavy, zad a chodidel. Chodidel! V tu chvíli se mi rozbušilo srdce. Tak neobvyklá část těla. Hlava bolí kdekoho... Na bolest zad trpí spousta lidí... Ale chodidla...? Byla jsem si jistá, že mi tím Pán říká: Vím o tobě. Pojď, budeme to řešit.

No rozhodně se mě nezemocnil pokoj ani radost. Úplně mě to vykolejilo a způsobilo to spíš zmatek. Stále jsem se bála. Ale On mě tím tak konkrétním slovem odzbrojil natolik, že jsem dostala odhodlání a odvahu to řešit. Druhý den jsem tedy zavolala doktorce, a ještě ten den jsem byla přímo u ní. Věci se daly závratně rychle do pohybu. Dokonce mě na ultrazvuku objednali na docela brzký termín, takže už teď vím, že to není nic vážného ani nic neobvyklého. Mám zánět šlachy. Léčba je celkem snadná, i když dlouhá. Ale já jsem šťastná. Vnímám, že mě Pán vyvedl ze spoutanosti strachem, z mých černých myšlenek. Konečně cítím Pokoj.

„Vstaň, vezmi si lehátko a chod!“ řekl mu Ježíš.

(J 5,8)

SPOLEČENSTVÍ S BOHEM

Zvláštním způsobem se ke mně dostala kniha sebraných citátů spisovatelky E.G.White Společenství s Bohem. Tato kniha ukazuje, že v každé životní situaci se můžeme obracet k laskavému a milostivému srdci našeho Spasitele. Je celá o našem postoji v modlitbě, v úctě a vděčnosti Bohu, které nám prokázal skrze Ježíše Krista.

Nestačí jen odříkat pár naučených modliteb. Máme se modlit celým srdcem, jako k svému nejdůvěrnějšímu příteli. Pravidelně a vytrvale, do každé modlitby pozvat Pána Ježíše, on je náš mocný přímluvce u svého Otce (toto je můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení).

Číst Písmo Svaté a prosit přitom o jeho porozumění a vedení Duchem Svatým - pravá víra se opírá o zaslíbení daná v Písmu Svatém.

Nezapomenout na chvály a díkůvzdání – jsou naší přípravou, až budeme na věčnosti v blízkosti Boží. Důležitá je taky naše pokora a vděčnost Ježíši Kristu, který za nás zaplatil dluh (sami bychom ho nikdy splatit nemohli) - smířil nás s Bohem, zjevil nám Boží lásku, naučil nás, jak máme žít a dal nám účast na Božím životě.

Modlit se s pokorou a ve víře – modlitba je dýcháním duše. Střelné modlitby během každodenní naší práce obrací naše srdce k Bohu a maří satanovy útoky.

Prosíme-li o požehnání v pozemských věcech, může být vyslyšení naší modlitby opožděno...(ne má, ale Tvá vůle ať se stane). Nikdy však není opožděno, prosíme-li o osvobození od hříchu.

Taky modlitby za spásu a víru našich dětí budou přetrvávat, i když už nebudeme na tomto světě. Vyprošujeme-li si od Boha milost a požehnání, musíme napřed vyznat svoje hříchy a odpustit jiným jejich chyby.

Modlitba je důležitá jak ve společném shromáždění věřících, tak v tichosti.

Pán Ježíš často chodil na opuštěné místo a modlil se ke svému Otci. Tím víc se máme modlit my, obyčejní smrtelníci a hříšníci, s pomocí Ducha Svatého odolávat všem pokušením.

„Teď je čas příhodný, teď je čas spásy...“ Přemýšlejme o Boží lásce a choďme neustále v Božím světle... v naší farnosti k tomu máme ideální podmínky - nejméně 3x týdně mši svatou, katechezi pro děti i dospělé, Děti Víry, Modlitby matek, Modlitby otců, Večery chval i sobotní adorace (stačí jen přijít a nechat na sebe působit Boží světlo). “Se světlem a silou, kterou dává Bůh, můžeš pochopit a učinit více, než se ti předtím zdálo být možné.”

-vk-

PASTÝŘSKÝ LIST PRO NEDĚLI PŘED ZAČÁTKEM POSTNÍ DOBY 2024

Drazí bratři a sestry,
dnes slavíme Světový den nemocných a myslíme na ně ve svých modlitbách. Vám, drazí nemocní, vyprošujeme brzké uzdravení, je-li to Boží vůle. Pokud je vaším údělem nést kříž, pak vyprošujeme nejen sílu k jeho nesení, ale i vědomí, že v Božích očích má nesmírnou cenu každý okamžik, který jsme prožili ve spojení s Kristem. Při této příležitosti také děkujeme všem, kteří se o nemocné starají, kteří jim s láskou pomáhají, a připomínáme slova papeže Františka z poselství k dnešnímu dni nemocných: „Nejlepší terapií pro nemocné je nabídnout jim naši lásku a společenství, navzdory tempu našeho vlastního zběsilého života.“ Myslíme však i na svět, který je nemocný válkou. Už řadu měsíců se modlíme za mír na Ukrajině a ve Svaté zemi, ale válkou trpí i řada zemí v Africe a stále přibývá zemí, kde jsou křesťané pro svou víru pronásledováni, zabíjeni či vězněni. Jenom proto, že my žijeme v krásné zemi v míru a ve svobodě, si nesmíme myslet, že jsme lepší než ti, kteří trpí, nebo že nás se utrpení netýká. K uzdravování světa může přispět i každý z nás jak modlitbou, tak i proměnou sebe sama. Podle příkladu malomocného z dnešního evangelia můžeme volat k Pánu Ježíši jménem svým i jménem nemocného světa: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“

Na Popeleční středu začneme čtyřicetidenní přípravu na Velikonoce, vstoupíme do postní doby. Je to velká příležitost pro nás i pro celý svět. Bůh nás volá k obrácení, k tomu, abychom začali myslet jinak než dosud. Každého z nás Bůh povolal mezi své přátele a dědice Božího království. Ve křtu nám dal účast na svém životě. Je na nás, abychom už dnes a tady žili životem Božích dětí. Abychom umocnili své modlitby za pokoj ve světě, přijměme postní dobu jako mimořádné pozvání a rozhodněme se žít 40 dní pro Pána. Nejde o žádné smutné trápení, ale o skvělou příležitost k mimořádné zkušenosti s Bohem, který naplňuje radostí a pokojem srdce, která se mu otevřou.

Chceme-li opravdu přispět k míru mezi lidmi, dejme Bohu k dispozici své uši i svůj čas a naslouchejme druhým lidem, zvláště těm nejbližším v rodině či v sousedství, ve škole nebo na pracovišti. Naslouchejme druhým s takovou láskou, aby pocítili blízkost a zájem samotného Boha v nás. Nejsme všemohoucí a nemůžeme plnit všechna jejich přání či vyřešit jejich problémy, ale vždy můžeme nabídnout slovo povzbuzení a potěšit, někdy i konkrétně pomoci. Zapojme svou tvůrčí vynalézavost a hledejme možnosti domluvy a spolupráce. Některé naše vztahy jsou zatíženy zraněním. Udělejme první krok k jejich uzdravení tím,

že odpustíme, aniž bychom čekali, až se druhý omluví. Sami jsme přece zakusili, že nám Bůh odpustil daleko víc, než jsme si zasloužili.

Nehledejme na druhých chyby, ale to krásné, čím je Bůh obdaroval, a to dobré, co oni s jeho pomocí dokázali. Nepodílejme se na všudypřítomné kritice a nespokojeném nadávání. Když to někdy nezvládneme, začněme prostě znovu. Postní doba je dobou tréninku a dobrý trénink nás osvobodí od mnoha pout, které nám dřív kazily život. Někdo podléhal těžkým zlovykům, nebo byl dokonce závislý na alkoholu či drogách, automatech, počítačových hrách nebo pornografii. Čtyřicet dní prožitých s Ježíšem nabízí radost, a snaha dávat se mu k dispozici, aby skrze nás uzdravoval a budovat krásné vztahy, nás natolik vtáhne a zaujme, že se snadněji zbavíme pout. Zapojuje do našeho úsilí i děti.

Kdybychom dovedli v postní době žít úplně bez těchto věcí, a to i v případě, že nás nespoutávají, mohli bychom lidsky i duchovně vyrůst a dobře se připravit na prožití velikonoční radosti z Kristova vítězství. Ta velikonoční radost pak vzroste o radost z řady vítězství a uzdravení, které jsme nechali udělat Boha skrze nás.

Když ke svým modlitbám za konec válek a konec pronásledování křesťanů přidáme své sebeovládání a budeme spolupracovat s Bohem na uzdravení světa kolem nás, ukážeme, že své modlitby myslíme vážně. Prokáže se, že nejde jen o slova, ale že jsme ve svých modlitbách přítomni celí i se svými námahami a nasazením.

Děkujeme všem, kteří přijmou naši výzvu a spolu a s námi se zapojí do společného díla za uzdravení světa a vítězství Boží lásky. Kéž nám Bůh pomůže a dá potřebnou opravdovost a vytrvalost. Všem ze srdce žehnají

Vaši čeští a moravští biskupové

**„Chceš-li,
můžeš
mě očistit.“**

**„Chci, buď
čistý.“**

(Mk 1,40)

PŮST MÁ SVŮJ PLNÝ SMYSL JEN TEHDY...

Dobry den, potrebovala bych radu. Rekla jsem si, ze do velikonoc budu drzet püst bez masa. Nesmím ani kuřecí? Tuším, že ryby můžu. Můžete mi prosím poradit, abych si to nepokazila? Děkuji

Prostá logika nám řekne, že člověk, který si něco ze svého osobního rozhodnutí zakáže, je vázán právě tím, co si zakázal. Pokud si tedy pisatelka zakáže kuřecí maso, nebude jíst kuřecí, pokud jen vepřové, nebude jíst vepřové. A pokud chce držet půst podle postních předpisů římskokatolické církve, potom má držet půst od masa na Popeleční středě a Velký pátek, v ostatní pátky v roce mít půst od masa nebo si uložit jiný kající skutek (zřeknutí se něčeho, modlitba, almužna) a ve dnech, kdy je půst od masa, může jíst ryby.

Jenže dotaz vyvolává ještě dvě další otázky: Proč chce do velikonoc držet půst od masa? A druhá: Co myslí tím, „že by si to pokazila“?

Půst má svůj plný smysl tehdy, jestliže je zřeknutím se něčeho ve prospěch potřebných lidí, nebo když je mým (zcela nepatrným) připojením se ke Kristově utrpení (to je případ pátečního postu), případně když je výrazem mého přesvědčení, že se něčeho vzdávám proto, abych tím nějak (třeba zcela subjektivně) projevil svou lásku k Bohu, případně odstranil něco, co mi v lásce k Bohu nebo v lásce k bližním překáží. Kromě toho může mít půst význam sebevýchovný (cvičím se v odříkání), zdravotní (chci snížit nadváhu), ale také sebeobdivný – chci sobě či druhým ukázat, co jsem dokázal. Žádný z těchto motivů ovšem nemůže hrát v rozhodnutí pro půst z pozice víry žádnou význačnější roli a ten poslední je vyloženě špatný, je-li dominantní.

Starost o to, „abych si to nepokazila“, kterou pisatelka vyjadřuje, by mohla ukazovat buď na to, že připisuje postu nějaký pověrečný (případně magický) význam nebo že ho bere jako cvičení, ve kterém chce obstát především sama před sebou.

Takže chce-li si něco člověk v postní době uložit, měl by zvážit proč to dělá a zda je to schopen dodržet. A bylo by velmi dobré, kdyby se naznačeným nepravým motivům vyhnul nebo je alespoň měl někde v pozadí svého rozhodování.

Aleš Opatrný (pastorace.cz)

PROČ MÁME V KOSTELE “BETLÉM” I V POSTNÍ DOBĚ?

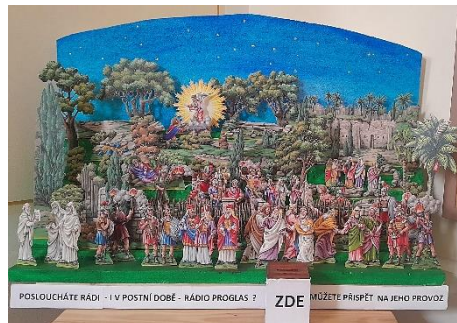
Každý rok na Vánoce se v našem kostele na bočním oltáři objeví krásný starobylý figurkový betlém. Stále stejný, i ti nejstarší z nás si jej takto pamatují. Bez něj si málokdo dovede představit naše Vánoce. Před slavností Zjevení Páně se do něj dodají tři králové se svým klasickým doprovodem, slonem, koněm a velbloudem. Brzy potom se betlém sbalí, figurky se pečlivě zabalí a do příštích Vánoc uloží do krabic. Betlémská stáj s okolními kopci se odnese do kůlny na faře. Můžeme se těšit zase za necelý rok...

Jsou ale kraje, kde se mohou z “betlému” těšit podstatně delší dobu. V katolických zemích, třeba v Rakousku nebo Bavorsku staví i další typy betlémů, které zobrazují nejen Kristovo narození, ale i jeho další život, jeho utrpení, smrt i zmrtvýchvstání. Také v některých částech naší vlasti se dříve stavěly takovéto betlémy. Dnes se pomalu k této tradici začíná vracet. Ve významné betlemářské oblasti v okolí Ústí nad Orlicí je možné tyto netradiční betlémy vidět v muzeu nebo u některých sběratelů. Právě zde vydali kromě několika vánočních a tříkrálových betlémů také vystřihovací betlémy hromniční a postní.

A tento vystřižený a poskládaný betlém hromniční jsme mohli po několik týdnů zhlédnout v našem kostele. Ač mluvíme o betlému, zobrazený biblický děj se neodehrává v Betlémě, ale ve městě Jeruzalémě. Uprostřed města v otevřeném chrámu drží stařec Simeon Ježíška, kolem jsou Panna Maria, prorokyně Anna a svatý Josef.

Také děj postního betlému se odehrává v Jeruzalémě na Olivetské hoře v Getsemanské zahradě. Co všechno tento “betlém” zobrazuje si můžeme prohlédnout po celou postní dobu, případně si o něm přečíst více na vedlejší nástěnce.

Jestli se vám betlémek líbí a posloucháte rádi Rádio Proglas, můžete na jeho provoz přispět nějakou korunou. Kterou třeba ušetříte v postní době, když si něco odřeknete.

VÁNOČNÍ KONCERT

30.prosince 2023 odpoledne se v přeplněném knínickém kostele hrálo a zpívalo k oslavě Božího narození i k potěšení nás všech zúčastněných.

POSTŘEHY Z LEDNOVÝCH EKUMENICKÝCH SETKÁNÍ:

**PANE, UČIŇ Z NAŠICH CÍRKVÍ „HOSTINCE“,
ABYCHOM PŘIJÍMALI TY, KTEŘÍ TO POTŘEBUJÍ.**

Papež František o ekumenismu

Z proslovu papeže Františka ze dne 6.5.2022 k účastníkům plenárního zasedání Papežské rady pro jednotu křesťanů:

.....“... *dnes není pro křesťana možné, není průchozí, aby šel sám s vlastní konfesí. Bud' půjdeme společně, všechna bratrská vyznání, nebo nepůjdeme. Dnes je povědomí o ekumenismu takové, že si nelze představit, že bychom se vydali na cestu víry bez společnosti bratří a sester z jiných církví nebo církevních společenství. ... **Dnes bud' půjdeme všichni společně, nebo nebudeme moci jít vůbec. Toto vědomí je skutečnou pravdou a Boží milostí...***“

Ekumenické setkání ve Vanovicích

V rámci Aliančního týdne modliteb za jednotu křesťanů ve dnech 7.1. až 14.1., jsem se s kamarádem zúčastnila několika ekumenických setkání, na které nás zval plakátek uveřejněný na stránkách naší farnosti.

Jedno z těchto setkání proběhlo ve středu 10.ledna v 18.00 hod na faře ČCE ve Vanovicích. Každého z nás přivítala osobně a srdečně farářka Anička Peltanová. Sešlo se nás asi okolo 40 křesťanů různého vyznání a několika představitelů různých církví z Letovic a okolí. Za „naši“ církev tam byl pan farář Jiří Brtník z Letovic.

Motto setkání bylo následující:

Pane, pomoz nám vidět rány a nacházet naději.

Pane, učiň z našich církví „hostince“, abychom přijímali ty, kteří to potřebují.

Přednáška vikáře Církve bratrské Antonína Šedy

Při krátké bohoslužbě, kterou vedla Anička Peltanová, jsme si společně zazpívali za doprovodu kytary nebo klavíru, vyslechli čtení Písma a pomodlili jsme se modlitbou Páně. Poté následovala přednáška vikáře Církve bratrské z Letovic Antonína Šedy o milosrdném Samaritánovi.

1. Na počátku Starého i Nového zákona bylo Slovo (a to Slovo bylo Bůh). To Slovo se stalo člověkem, jak uvádí Janovo evangelium – Bůh stvořil svět a poslal nám svého Syna. Bůh není statický, po jeho každém slově následuje čin. Člověk má následovat Boha. Pokud člověk jen mluví, ale po jeho slovech nenásledují činy, pak jsou taková slova marná, zbytečná, bezvýznamná. *(Množství modliteb a návštěv bohoslužeb z nás nedělá lepšího křesťana).*

2. Význam činu ukázal Ježíš v podobenství o milosrdném Samaritánovi. Člověka přizabitého loupežníky na cestě z Jeruzaléma do Jericha minuli bez pomoci kněz i levita – mohli to být lidé, kteří sloužili v Božím chrámě. Soucit projevil až Samařan, kterým tito lidé opovrhovali. Kazatel řekl, že ho považovali za méně než pronárody, za odpad. Samařan do toho zraněného investoval svůj čas, práci, peníze a starost o jeho vyléčení. *(K tomu mě napadá – katolík, evangelík, je jedno do jaké církve patříme, důležité je ovoce našeho snažení, v tomto případě smilovat se nad bližním v nouzi).*

3. Při slavnostním vjezdu Ježíše do Jeruzaléma ho farizeové kárali a žádali, aby učinil přítrž provolávání slávy. On jim odvětil, že pokud by to těm oslavujícím bylo znemožněno, bude ho oslavovat kamení u cesty. Tím naznačoval, že pokud selžou ti, co mají o Bohu povědomí, najde si jiné lidi, například takové, jako byl onen Samařan. Podle kazatele Bůh vždy nabízí, aby jeho milosrdnými rukama ve světě byli jeho vyznavači, ale když selžou, najde si někoho jiného.

Co si ze setkání odnáším

Radost a povzbuzení. Vědomí, že ač jsme rozdílného náboženství, jsme všichni křesťané a můžeme jít po společné cestě bez vědomí nadřazenosti, že zrovna to „naše“ náboženství je jediné to pravé, které vede do společenství Boží lásky. V rozdílnosti, a přesto v jednotě. To je poselstvím pro budoucnost.

Na závěr

Pokud si představíme ekumenické hnutí jako lodičku na rozbouřeném moři, může pro nás silný stěžeň ve tvaru kříže představovat symbol Toho, kolem kterého jsme my křesťané shromážděni a loďka společně sdílený prostor, ve kterém jsme si bez ohledu na vyznání vzájemnou oporou.

A komu není jedno, jestli se loďka potopí, k tomu každý z nás může přispět svojí dobrou vůlí i trochou úsilí.

Maruška Hudcová

EKUMENICKÝ MODLITEBNÍ VEČER

V neděli 14. ledna se setkali zástupci čtyř církví v našem knínickém kostele, aby v jednotě, v Duchu a pravdě chválili Boha, ve kterého věří, ve kterého doufají a kterého milují. Kromě zpěvu a modlitby chval jsme byli svědky žehnání lidem od představitelů jednotlivých církví a odcházeli jsme s tím, že i každý z nás má být požehnáním kamkoliv přijdeme. Odnášeli jsme si bílou roušku se slovy „Jeho ranami jsme uzdraveni.“ (Iz 53, 5)

ŽIVOT V OBKLÍČENÍ VÁLEK A JINÝCH TĚŽKÝCH SITUACÍ

V rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů jsme se dva farníci ze Šebetova zúčastnili 19. 1. 2024 v Letovicích diskuzního večera na výše uvedené téma. Byli jsme srdečně přivítáni v krásné klubovně Elim Letovice. Akce byla zahájena modlitbou a zpěvem.

Panelisté z různých církví a církevních sborů

Diskuzi moderoval Jiří Bureš, farář ČCE v Boskovicích. Panelisty byli Antonín Šeda, vedoucí CB v Letovicích; Jiří Brtník, farář ŘKC v Letovicích; Anna Peltanová, farářka ČCE ve Vanovicích; Petr Asszonyi, správce sboru CB v Letovicích; Michal Waněk, vikář CB v Letovicích.

Křesťan a zlo

Moderátor uvedl diskuzi sérií otázek stojících v samém středu diskutovaného tématu: Jak by měl křesťan reagovat na zlo nejen ve válkách, ale i ve vztazích mezi lidmi a také jak by měl v životě aplikovat Ježíšovu výzvu milovat nepřátele. Odpovědi by se snad daly shrnout tak, že pro jednání křesťana nelze nalézt jednoduchý mustr, že každá situace musí být posouzena individuálně, že požadavek nastavit druhou tvář nelze uplatňovat slepě. Milovat nepřátele může například znamenat upuštění od nenávisti a pomsty v případech nějaké krivdy. Nenávist totiž člověka dusí. Na druhou stranu je nutné se nekompromisně bránit šikaně.

Pacifismus ano či ne

Celkem jednoznačně bylo konstatováno, že až na výjimky nelze ideu neodpírání zlu (pacifismus) aplikovat v mezinárodních vztazích. Například když velmoci Anglie a Francie v roce 1938 v Mnichově prováděly politiku usmiřování a odevzdaly Hitlerovi Sudety, válku nejen neodvrátily, ale Hitlera ještě povzbudily. Byla vzpomenua i výjimka, kdy Mahátma Gándhí dosáhl nezávislosti Indie na koloniálním panství Británie politikou nenásilí. Jeho úspěch však byl podmíněn tím, že Británie byla liberální, křesťanskou zemí. Gándhí byl novináři dotázán, zda by bylo možné uplatnit politiku nenásilí vůči Hitlerovi, ale on na tuto otázku nikdy neodpověděl.

Co posílání zbraní na Ukrajinu?

V souvislosti s aktuální mezinárodní situací byla vnesena přímá otázka, zda je správné posílat zbraně na Ukrajinu. Celkem překvapivě se k odpovědi přihlásili všichni panelisté, a až na jednu výjimku odpověděli, že ano, že by bylo podle nechat Ukrajinu na holičkách.

Střelba na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy

Byla vzpomenua smutná událost na Filozofické fakultě UK v Praze a zazněly k ní dvě cenné poznámky. Za prvé: informace o vhodném chování ve vztahu k pozůstalým při tragédii. Je vhodné nabídnout jim svůj čas, zeptat se, zda chtějí o bolestné události mluvit, někdy stačí jen mlčky s nimi v tichu posedět... Již starozákonní kniha Jób ve svém

závěru naznačuje, že je zcela nevhodné postiženého jakkoliv, byť v dobré víře, poučovat, nebo mu říci, že víte, jak trpí – nevíte. Za druhé: mezi účastníky byla paní, která měla informace z místa činu. Podle jejích slov bylo strašlivé pachatelovo zlo doprovázeno vlnou dobra ze strany těch, kdo byli při tragédii přítomni, totiž bezprostřední, obětavou pomocí zasaženým.

V závěru moderátor vyslovil uspokojení, že na Letovicku poměrně dobře funguje ekumenická spolupráce, ukončil diskuzní večer modlitbou a pozval účastníky k malému pohoštění.

Pavel Vybíhal

FORMAČNÍ SETKÁNÍ PRO MANŽELE

V nedělních ohláškách v našem kostele mě zaujala pozvánka na Den pro manžele. Ačkoliv se manžel nemohl zúčastnit, přihlásila jsem se. Manžel a manželka jsou jedním tělem, když tam budu já, bude tam vlastně i on.

Den pro manžele proběhl v Boskovicích v sobotu 17. února. Dopolední i odpolední přednášky se konaly v kostele. Oběd pro zájemce byl k dispozici na faře, stejně jako hlídání dětí.

Přednášejícím byl jáhen Jan Špilar. Nešlo o žádné složité teologické rozpravy. Pan Špilar je mimo jiné i podnikatelem a majitelem úspěšného kadeřnictví Stříhoruký Edward. Přednášky se dobře poslouchaly, zazněly střípky z osobního i profesního života.

Dopolední přednáška Jak se modlit v rodině v různých etapách života? byla pro mě inspirativní. Našla jsem si tam pár tipů, které bych chtěla přenést do naší rodiny.

Druhá přednáška měla název Identita. Zde šlo jen o nastínění problematiky. Toto téma je velmi složité, pokud se zamyslíme nad tím, že identita je sebepojetí, které se vytváří v sociálních interakcích a vyjadřuje postoje a očekávání vůči sobě samému. Definice je ještě složitější. Vzhledem k vývoji naší společnosti není na škodu se o tomto tématu dovědět víc. Poselství, které jsem slyšela já je: neodsuzovat nikoho, kdo prochází krizí své identity. A taky se nebát, protože Bůh je náš milující Otec, vše co se dnes děje, má nějaký smysl ...

-mk-

Pro někoho je možná záhadou, kdo je tím mužem, co se čas od času objeví v našem kostele, někdy dokonce jako lektor, někdy sám, jindy s dcerami a manželkou...

Tušíť mohou pravidelní návštěvníci čtvrtedních mší svatých.

„Kdo to je? Ten, co hraje hry na tom tabletu v kostelní lavici?“

Rodák z Brna, kam už léta každý den dojíždí pracovat na vývoji elektroniky, co se ale rád vrací domů do rodinného domku v Boskovicích za svojí ženou a třemi dcerami. V mládí se s Bohem nesetkal, možná o to zajímavější je pro něj poslední desíťka let, kdy skrze svého kmotra, svojí ženu a dceru, boskovické farní společenství a mnohé další okolnosti poznal víru a v „Kristových letech“ se nechal pokřtít. A Bůh si ho skrze jeho přirozené talenty a schopnosti povolal do služby zvukaře...

Tudíž ten tablet či notebook v ruce nemá při bohoslužbě pro zábavu, ale jedná se o „ovladač“ mixážního pultu.

PETR POKORNÝ už pátým rokem pomáhá Knínické schole, Físovičkám a Chválové skupině, aby jejich zpěvy a modlitby byly co nejsrozumitelnější a nejkrásnější.

O této zajímavé službě a o mnohém dalším si s Petrem při posezení u nedělní svačinky povídala skupinka přátel, a tak můžeme i vám všem na stránkách Jarního Farníčku nabídnout čerstvé a jarně svěží vyprávění.

Petre, zavzpomínej, prosím, na tu klíčovou událost, díky které ses seznámil s prvními „kníničáky“.

Bylo to jednoho prosincového dne roku 2019, kdy mi zavolał můj kamarád Josef Křička, kterého jsem poznal v boskovickém sborečku Jakubáčku. Zeptal se mě, jestli bych nepůjčil mikrofon nějakému Mirkovi Hartlovi, kterého jsem vůbec neznal, ale asi za 10 minut byl Mirek u nás

mezi dvěma našeho domu, a přitom jsem zjistil, že se chystá adventní koncert v kostele ve Vážanech. Protože jsem v té době měl již nějaké menší zkušenosti se zvučením a již i nějaké vybavení, nabídl jsem pomoc. Slovo dalo slovo a za pár dní jsem se při potřebě přípravy na koncert potkal i s Mirkovou ženou Petrou přímo ve vážanském kostele.

A co tě vedlo k tomu vytrvat a pokračovat ve spolupráci s knínickou farností?

Zcela nepochybně byl tím zlomovým okamžikem právě ten adventní koncert ve Vážanech, při kterém jsem poznal i další lidi. Šel jsem do tohoto zvučení docela s velkými obavami, vzhledem k prostorové specifičnosti vážanského kostelíku, a když koncert skončil a viděl jsem v očích některých lidí slzy, neubránil jsem se dojetí i já a říkal si, že ačkoli to bylo třeba po stránce technické zvukařské ne úplně zvládnuté, tak toto bylo pro mě obrovskou odměnou a požehnáním, že zvučit v kostele určitě má smysl. A protože jsem díky Vám všem a díky Bohu byl v prostředí, kde jsem se cítil dobře, tak další pokračování v této službě bylo vlastně přirozeným pokračováním, které mě naplňovalo a dodnes naplňuje. Návazně na to se i mé děti potkaly s knínickými dětmi a vznikla nová krásná přátelství.

Kdy ti vlastně došlo, že zvukařina je „práce“ pro tebe? Jaké příležitosti a výzvy postupně přicházely? Jak a kde jsi sbíral zkušenosti?

Jednoho dne na faře v Boskovicích jsem se nějak se zájmu napletl do přípravy ozvučení, které chystal náš pan farář otec Šudoma. Nějak jsme to s tím málem, co bylo dostupné, dali dohromady. A víte, proč jsem se k tomu šel nachomýtnout? Protože jsem si přál, aby Boží slovo bylo slyšet, tak jsem to místo frflání šel zkusit, jestli se to podaří. A poté přišel otec Šudoma, poklepal mi na rameno a řekl: „Tak a ty to budeš dělat“. Přiznám se, že mi v ten okamžik tzv. „spadla brada“, protože jsem si v té době uvědomoval, že o tom nevím skoro nic a vybavení potřebné taky nebylo. V tíži odpovědnosti a zároveň ve výzvě úkolu jsem přišel domů a začal sbírat informace a přemýšlet, jakou techniku k tomu pořídit.

Někdy v té době odešel do nebe v Boskovicích pan Sušil, který zcela nezištně pomáhal a zvučil s tím, co měl. Zvučil mnohé menší akce, např.

v Betany nebo právě se sborečkem Jakubáčkem, tj. zvučil i mé dcery, když byly ještě malé. Rozhodl jsem se pro zvučení o něco dříve, když však přišla tato smutná zpráva, tak mi to rozhodnutí připadalo ještě důležitější.

Zkušenosti jsem sbíral postupně. První činností bylo nahrávání prvního CD sborečku Jakubáčku a to pouze s jedním extra citlivým prostorovým nahrávacím mikrofonem, který snímá dva záznamy ze dvou protilehlých stran a vzdáleností od toho jsme řešili různé intenzity jednotlivých nástrojů a zpěvů – dnes mi to přijde opravdu úsměvné. Následně to pokračovalo pořízením malého, 8vstupového rekordéru a prvních několika mikrofonů. S touto technikou pak bylo nahráno CD2 sborečku Jakubáčku a následně i CD kytarového sboru. Při tom jsem získal první zkušenosti, jak se které mikrofony a nástroje vůči nim chovají. Ze začátku často i metodou experimentu se hledalo, jak co kde použít. Tímto děkuji za trpělivost Kytarákům.

Protože jsem cítil, že toto má smysl a tato služba mi přinášela i radost ze života, tak jsem se rozhodl po velkém váhání zakoupit první profesionální vybavení, se kterým již proběhl ten adventní koncert ve Vážanech. Od té doby se zkušenosti a vybavení pořád rozšiřují. Takže občas pořizuji něco dalšího na základě nyní již mnoholetých zkušeností se Scholou Knínice, Chválemi v Knínicích, zvučením dětských mší svatých a venkovních akcí knínické farnosti. Každoroční akcí je také BoscoCup a mnohé další a postupně přibývající místa a akce i mimo farnost knínickou či boskovickou.

Poslední zvučení v Knínicích byl vánoční koncert, na kterém účinkovalo kolem čtyřiceti vystupujících (někdy i pobíhajících po celém kostele). Popiš nám proces technické přípravy, jak dlouho to všechno trvá?

Příprava začíná již předem přidělením typu mikrofonů k vystupujícím a nástrojům a rozmyšlením si případných změn umístění reproduktorů ve vazbě na místo a počet vystupujících. Když je to nové místo, tak se tam někdy jedeme předem podívat. Petra to již docela za ty roky zná, takže už nejsme vzájemně překvapeni, co se chce, a naopak co nejde 😊. Spolupráce je tedy velmi dobrá, třeba nyní na vánoční koncert jsme si posílali ofoceně náčrty tzv. „stage“ (rozmístění vystupujících, mikrofonů a výstupních zařízení – reproduktorů, kterých je více). Jde to někdy rychle, někdy však v součtu i několik hodin.

Chystání samotné techniky vezme 0,5 hodiny doma (nanosit do auta), cca 2 hodiny na místě bez vystupujících, pak 1-3 hodiny zkouška, pak akce samotná, uklidit s pomocí ostatních 0,5 – 1 hodina. Ve výsledku je to při větších akcích skoro od rána do večera. Když nemůže být zkouška ve stejný den jako akce, tak se vše chystá 2x. Výjimkou jsou dětské mše – tam to lze nachystat za 12 minut (když někdo nosí, co je třeba) a uklidit s pomocí ostatních tak za 7 minut. Na to se používá nedávno pořízené místní zařízení, nic se také nemusí převážet.

Vánoční koncert byl zvukařsky však odlišný od jiných akcí a zároveň náročný na vymyšlení, při zkoušce i při akci samotné, protože se jednalo o hodně vystupujících a bylo nutné použít hodně citlivých mikrofonů, které musely snímat i z větší vzdálenosti – což je uspořádání extrémně náchylné na tzv. vazbu (to je šílené písknutí či zahučení, když se to nepodaří) a v kostele dvojnásob.

Zvučit v kostelích je velmi náročné, někdy až nemožné. Máš rád výzvy?

Ano, zvučit v kostelích je asi nejobtížnější prostor, kde vůbec lze zvučit. Ale zároveň s tím kouzlem zvuků a prostředí kostela. Každý kostel je jiný, jinak se tam odráží zvuky, někde je hodně místa a je to obtížnější, než kde je méně místa, jindy opačně. Něco trochu platí obecně, ale vždy je nutné postupovat až na místě hodně s respektem k místu a prostoru a trochu vsadit na nějakou tu dřívější zkušenost. Když to nevyjde, snažím se vždy pochopit proč. Výzvy mám rád, i když někdy stresují.

Jeden zvukař ze Zlína, co to podle mě hodně umí a mnoho let zkušeností říká: „Kostel lze nazvučit úplně blbě anebo blbě“ 😊. Takže podle tohoto hesla se snažím, aby to bylo co nejméně „blbě“. I proto někdy používám více typů výstupních zařízení (reproduktory, rozvod, sloupový systém, příposlech).

Můžeš, prosím, popsat klíčové momenty tvého obrácení se k Bohu a přijetí víry v Něho?

Vezmu to nyní trochu heslovitě, protože by toto samotné vydalo na velké vyprávění, které by někdo mohl označit možná i za svědectví.

Vše se odehrálo cca v tomto pořadí: moje věřící, v té době ještě teprve budoucí žena, můj kmotr – hluboce věřící, v té době můj nejbližší kolega v práci, kde jsem viděl příklady chování, jak lze i vážné věci řešit obdivuhodně klidným způsobem, když se k tomu přizve Pán, otec Šudoma, při přípravě na manželství, moje dcerka Hanička, která začala ve 2-3 letech chodit do sborečku Jakubáčku, protože se sama začala na dětských mších svatých přidávat ve zpěvu k větším dětem. Roli v tom sehrála i Martina Oujeská, kde jsem ve sborečku poznal ducha křesťanství od dalšího člověka ve způsobu a chování, znova otec Šudoma, když mi při mém neustálém váhání, zda začít chodit na přípravu ke křtu, toto sám nabídnul a následně 2-3 roky, kdy se mi velmi věnoval při pravidelných přípravách – je to neskutečné množství času, za které jsem velmi vděčný. Pak krize, kdy jsem kvůli plačícím dětem v noci nemohl spát až jsem málem zkolaboval (chvíli tma a skoro pád na chodbě) a pak následně uvědomění si toho všeho, když jsem měl 2 dny pouze pro sebe mimo domov a v naprostém klidu, abych se z toho dostal. V tom okamžiku ke mně promluvil Pán Ježíš, dokonce se mi při zavření očí promítla jeho tvář v jakémsi takovém obtisku tmavých stínů a mě došlo, že to vše, co se v minulých letech odehrálo nebyla náhoda, ale řízení Boží. V tom okamžiku jsem byl rozhodnut, že chci být pokřtěn. Bylo to před deseti lety na Bílou sobotu – náhodou v mých 33 letech.

Dokážeš popsat rozdíl mezi „životem bez Boha“ a „životem s Bohem“?

Je to velký rozdíl, nedokážu to asi ale dobře vysvětlit. Život bez Boha je více plný beznaděje, chybí opora, nezažijete v prostředí bez Boha to, co v prostředí s Bohem. Jednoduše v nekřesťanském prostředí se velmi vzácně najde skupina lidí, kteří se do něčeho společného pustí s takovým nasazením a když ano, tak když přijdou problémy, tak se

mnohem snáze rozpadne – je jasné, KDO tam chybí. Třeba je to vidět na různých akcích okolo farností, kdy věci, které se jeví jako snad nezorganizovatelné, se nakonec nějak podaří a kouzelně najednou některé věci do sebe zapadnou. Prostě Pán si vede ty, kteří se nechají vést. Na tom cítím u sebe velké rezervy – nechat se více vést, více věřit, více prosit o radu, děkovat. V knínické farnosti mám však přátele, kteří mě to učí a pro mě je to velká hodnota, které si vážím.

Co právě teď považuješ za důležité pro udržení a rozvíjení živého vztahu s Bohem?

Velmi důležité je pro mě společenství chválové skupiny v Knínicích. Pomocníky jsou také např. podcasty organizace Credo nebo jejich konference. A v neposlední řadě snažit se hledat chvíle ticha, bez nich to asi nejde – u mě pozdě večer nebo sám v přírodě.

Co ti přináší radost a odpočinek?

Jsou to děti, když u nich vidím pokroky a když si všimnu, že již správně chápou, co je dobré a co špatné – kéž by to bylo častěji 😊. Velkým a častým vyjadřovatelem lásky je v poslední době moje nejmladší dcerka – 7letá Zuzanka. Tato dvě fakta vyvažují snad ty rodičovské starosti, o které rozhodně není nouze.

Odpočinek mi přináší turistika, cyklistika (když jdu nebo jedu sám 😊) a jak jsem již zmínil obecně klid v přírodě nebo i chvíle v kostele. Kromě zvučení je mým koníčkem i zájem o auta a jejich techniku.

Radost mi přináší nejvíce, když se podaří dobrá věc a když mají i ostatní radost, což je třeba mimo jiné krásná věc i na tom zvučení. Ještě více mě potěší společenství dobrých přátel spolu s Bohem.

Chtěl bys něco vzkázat knínickým farníkům?

Děkuji vám všem, že jste mě a moji rodinu takto přijali ve vaší farnosti. Cítím se díky tomu nejen boskovickým, ale i knínickým farníkem.

Za rozhovor, přátelství i službu děkuji Hartlovi a Ševčíkovi

VÁNOČNÍ JARMARK

Vánoční misijní jarmark vynesl částku 40 221 Kč, která byla darována Simoně a Martínkovi Šaršonovým. Díky vám všem za přípravu výrobků i za finanční dary.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

6. ledna proběhla v Knínících tříkrálová sbírka. Letos jsme navyšovali počet pokladniček, protože se nám Knínice trochu rozrostly. Naštěstí koledníků máme u nás stále dostatek.

Tříkrálové sbírky se zúčastnilo 25 dětí a 8 mladých lidí, kteří doprovázeli tři krále. Tento rok se museli potýkat s deštivým počasím a musím všechny moc pochválit, protože se s tím poprali na jedničku i ti nejmenší, a to vše ještě s úsměvem na rtech.

Vybralo se neuvěřitelných 46 336 Kč, což je téměř o 7 tisíc korun více než minulý rok. Všem dárcům moc děkujeme.

Kateřina Ševčíková

Šebetovští králové
vykoledovali 33 531 Kč
a do vázanských
pokladniček lidé
darovali 19 460 Kč.

Rok se nám s rokem sešel a ve farnosti budeme opět prožívat velkou slavnost!

SEDM DĚTÍ ZE TŘETÍ TŘÍDY POPRVÉ PŘISTOUPÍ KE STOLU PÁNĚ.

Už tři roky se pečlivě připravují v hodinách náboženství, kde se například dozvěděli, odkud se vzal dědičný hřích, jména prvních lidí, příběh Kaina a Ábela, Noemovu archu, ... Také umí pojmenovat různé zázraky Pána Ježíše – Proměnění vody ve víno na svatbě v Káni Galilejské, Utišení bouře na moři, Rozmnožení chleba a ryb, Uzdravení malomocného, Také různá podobenství – děti nejvíc zaujalo Podobenství o rozsévači, kdy si toto podobenství dramaticky ztvárnily. (Shodou okolností je Podobenství o rozsévači tématem letošní postní aktivity 😊)

Letos se naučily Desatero, které nám říká, co je správné a co špatné jednání. Už ví, co je to svědomí, umí vyjmenovat svátosti, a pomalu se začínáme připravovat na svátost smíření. To nám pomůže lépe pochopit Podobenství o milujícím Otci (O marnotratném synu). Děti díky tomuto podobenství zjistily, že se nemusí bát přijít za Otcem s žádným hříchem, On nás všechny miluje bez podmínek, On se o nás bojí a všechny vyhlíží s láskou stejně jako tatínek vyhlíží svého mladšího syna v podobenství. Nyní nás čekají části mše svaté, které nám více pomůžou pochopit její prožívání.

Děti budou představeny farnímu společenství v neděli 17. března při mši svaté. A samotná slavnost prvního přijetí eucharistie se uskuteční **v neděli 12. května při mši svaté v 9.00.**

Vzadu na stolečku budou od 17. března připravena jména prvokomunikantů. Prosím, vezměte si lísteček se jménem a modlitbou doprovázejte děti i jejich rodiny.

A nyní krátké představení dětí:

1. *Kolik je ti let?*
2. *Co děláš rád/a ve volném čase?*
3. *Kterou knížku máš nejraději?*
4. *Jak se připravuješ na přijetí Eucharistie?*
5. *Na co se v tomto dni nejvíce těšíš?*

Lucie Skřivánková

- 9 let
- Ráda si hraji s kamarádkami
 - O chytré kmotře lišce
 - Chodím do náboženství
- Těším se na všechno a na dort

Karolína Anna Litviková

- 9 let
- Ráda si čtu amazím se s králíčkem
- Příběhy se šťastným koncem
- Chodím do kostela a do náboženství, modlím se, učím se
- Těším se na Pána Ježíše

Magdaléna Muchová

- 9 let
- Ráda si hraji s kamarádkami a s křečkem
 - Míša a její malí pacienti
- Chodím do kostela a do náboženství
- Těším se na přijetí Eucharistie

Andělka Měkotová

- 8 let
- Ve volném čase si ráda hraju venku s kamarádkou
- Špalíček veršů a pohádek
- Připravuju se v náboženství a někdy doma
- Těším se na Tělo Pána Ježíše, protože jsem ho vždycky chtěla ochutnat

Lucie Cikánková

(farnost Cetkovice)

- 9 let
- Hraju si, kreslím, jezdím na kole
 - Malá čarodějnice
- Návštěvou náboženství a kostela
 - Těším se na můj velký den

Mariana Hauptová

- 8 let
- Tancuju a cvičím
- Anička u moře
- Připravujeme se v náboženství
- Těším se na všechno 😊

Dominik Zvěřina

- 9 let
- Čtu si, jezdím na kole
- Komiks Čtyřlístek
- Čtu si s tátou z dětské Bible
- Těším se na to, že budu Bohu blíž

Kromě známých modliteb, nebo modliteb vlastními slovy, můžeme využít i následující modlitbu.

Pane Ježíši, chceš brzy přijít k dalším dětem naší farnosti ve svatém přijímání. Prosíme Tě, dávej jim svou milost, aby se na tuto velkou slavnost dobře připravily a mohly Tě přijmout se zbožností a úctou. Svěřujeme Ti také rodiče těchto dětí, jejich kmotry a katechety, kteří je na první svatou zpověď a svaté přijímání připravují, a dej jim, aby těmto svým dětem byli vždy dobrým příkladem, oporou a povzbuzením v častém a upřímném přijímání těchto svátostí, a tak aby všichni byli připraveni v příhodný čas přijmout nasycení radostí života věčného. Amen.

Katechetka Jitka Muchová

BRANOU SMRTI NÁS PŘEDEŠLI A V NAŠEM KOSTELE JSME SE S NIMI ROZLOUČILI:

13.12.	Růžena Mazalová, 96 let, Šebetov
16.12.	Jaromír Blaha, 88 let, Šebetov
27.12.	Mária Kopalová 86 let, Knínice
27.12.	Josef Kovář, 85 let, Sudice
29.12.	Emilie Koutná 95 let, Knínice
23.2.	Arnošt Blaha, 77 let, Šebetov
24.2.	Marie Navrátilova 70 let, Knínice

VZPOMÍNKA

V měsíci únoru uplynulo deset let od posledního rozloučení s naším boskovickým panem děkanem **Františkem Jindrou**. Dvacet jedna roků byl farářem a děkanem v Boskovicích. Dříve jsme se s ním mohli občas setkat i v našem kostele a až do posledních chvil ve zpovědnicí v boskovickém a slyšet jeho oblíbená slova: **“Co oko nevidělo, ucho neslyšelo, to všechno připravil Pán těm, kdo ho milují”** a **“Dobré konejte, Pán Bůh vám to odplatí věčným životem”**. Pamatujme na jeho slova a snažme se podle nich žít. Pamatujme v modlitbách i na našeho pana děkana.

7. února se dožila jako první knínická občanka úctyhodných 100 let paní

Hedvika Konečná

Přejeme jí hojnost milostí Božích, aby každý den života prožívala v radosti a pokoji, a aby i nadále přinášela hojné požehnání své rodině i všem, které nosí v srdci.

Mysleme na paní Hedviku i na její rodinu v modlitbě.

SVĚTCI JAKO INSPIRACE PRO NÁŠ ŽIVOT

Augustus Tolton

Augustus Tolton se narodil v Missouri, rodičům Peterovi Paulu Toltonovi a Martě Jane Chisleyové, kteří byli otroky u katolické rodiny, která nechala pokřtít i jejich děti. Není úplně jisté, jak se Toltonovi dostali na svobodu. Otec Augustus později vyprávěl farníkům, že jeho otec Peter utekl z farmy a vstoupil do armády Unie, kde však zemřel.

Matka s dětmi se pak s pomocí sympatických vojáků a policistů Unie dostala přes řeku Mississippi do sousedního svobodného státu Illinois. Ve městě Quincy v Illinois začala matka Martha, Augustus i jeho bratr Charley pracovat v továrně na doutníky. Augustus se brzy seznámil s irsko-americkým knězem, otcem Peterem McGirrem, který mu nabídl možnost navštěvovat během zimních měsíců (kdy byla továrna zavřená) školu ve farnosti Sv. Vavřince. Rozhodnutí faráře však bylo farníky přijato velice kontroverzně. I přes protesty rodičů dětí a dalších farníků otec McGirr trval na tom, aby Augustus setrval ve škole.

Ve svých šestnácti letech byl Augustus biřmován. Do kostela chodil každý den, a během jednoho měsíce se naučil nazpaměť latinskou mši. S otcem McGirrem často hovořil o možnosti stát se knězem (dokonce zjistili, že v celých Spojených státech není ani jeden černošský katolický kněz). Augustus začal pochybovat, zda by se vůbec mohl knězem stát. Otec McGirr jej povzbuzoval, aby se této myšlenky nevzdával, a spojil se s otcem Schaeffermeyerem, který byl farářem farnosti sv. Bonifáce, kam také Augustus chodil. Nakonec usoudili, že by nejlepší bylo, kdyby Augustus vstoupil do řádu Františkánů s tím, že by otec Schaeffermeyer celou jeho kněžskou formaci zaplatil. Františkáni však žádost odmítli, a tak otcové poslali dopisy do všech seminářů v USA. Nikde se však nechtěli černošského zájemce o kněžství ujmout.

Augustus tedy pokračoval ve vzdělávání v Quinci. Roku 1873 jej začíná učit otec Theodore Wegmann se záměrem udělat z něj alespoň dobrého katechetu. Otec Wegmann ale byl přeložen, a tak se Augustus musel opět vrátit k práci v továrně. Pracoval v továrně na sodovku a docházel na výuku náboženství ke dvěma starým františkánům.

Když se biskup Peter Joseph Baltus chystal na cestu do Říma, napadlo otce McGirryho, že by se mohl přimluvit za Augustovo přijetí do semináře v Evropě. Když tento nápad předložil biskupovi, byl mu odsouhlasen. Ve stejné době přijíždí do Quincy františkánský kněz Richardt, kde zjišťuje, že jeho spolužák z dětství je přítelem kardinála, prefekta Papežské univerzity Urbana. Ta měla pod sebou pontifikální kolej, vedenou Kongregací pro evangelizaci národů, připravující mladé kněze pro misijní činnost. Napsal mu proto dopis, ve kterém vysvětlil Augustovu situaci.

Po několika měsících opravdu přišla kladná odpověď, a tak nic nebránilo Augustovi vstoupit do papežského semináře.

12. března 1880 dorazil Augustus do Říma, následně dostal oděv seminaristy, a spolu s přibližně 70 bohoslovci z Evropy studoval

bohosloví. Situace zde byla opačná než v USA, vedení i ostatní bohoslovci se k němu chovali bez předsudků.

24. dubna 1886 byl Augustus, ve svých 31 letech, vysvěcen na kněze a poslán do farnosti v USA. Když dorazil do Quincy, dostalo se mu vřelého uvítání. Nicméně situace

nebyla příliš příznivá a byl přeložen do Chicaga. Stal se farářem farnosti Sv. Augustina.

Díky finanční podpoře od jedné z nejbohatších žen Katherine Drexel (dnes již svatořečené) začal Augustus stavět kostel, který navštěvovalo běžně přibližně 600 farníků, nakupoval také oblečení, jídlo a navštěvoval chatrče, ve kterých většina farníků žila. Sám také vedl zbožný a asketický život, plný modlitby a odříkání.

Roku 1897 po nedělní mši otec Augustus Tolton oznámil, že jede s ostatními kněžími na diecézní setkání. Když se po týdnu 9. července vracel, bylo venku přes 40.5°C. Po vystoupení z vlaku upadl a večer zemřel.

O. Tolton byl vizionář, který hleděl za rasové problémy a politiku, za lidské nedokonalosti, na které v Církvi někdy narážíme. Hleděl do nitra – do srdce samotné Církve, kde viděl ukřižovaného Krista, který dokonce ve chvíli, kdy byl odsouzený a vysmíváný, se za nás dokonalou láskou obětoval.

“Byli to kněží z Církve, kteří mě naučili modlit se a odpouštět svým pronásledovatelům.”

2. března 2010 oznámil kardinál Francis George začátek kanonizačního procesu, který začíná udělením titulu Služebník Boží.

V roce 2019 ho papež František prohlásil za ctihodného, což je další stupeň v rámci procesu.

POSTNÍ PÁTKY V BRNĚNSKÉ KATEDRÁLE

Série katechezí začíná vždy v 17.00 křížovou cestou, následuje v 17.30 mše svatá s tematickou promluvou

- 16.2. Posvěť se jméno tvé (Pavel Kafka)
- 23.2. Přijď království tvé (Pavel Šenkyřík)
- 1.3. Buď vůle tvá (Mons. Vojtěch Cikrle)
- 8.3. Chléb náš vezdejší dej nám dnes (Tomáš Zámečník)
- 15.3. Odpušť nám naše viny (Mons. Pavel Konzbul)
- 22.3. Neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého (Radovan Jiřík)

Můžete se účastnit **naživo** či **online přes YouTube kanál Katedrála Petrov**. Tentokrát se promluvy zaměří na sedm proseb modlitby Otče náš.

Každodenní inspirace pro postní dobu najdete například na:

POSTNÍ KAPKY MALÝ PRŮVODCE POSTNÍ DOBOU

DĚKANÁTNÍ POUŤ DO VŘESIC - 8. května – pro všechny věkové skupiny – můžete pojmtout jako pěší nebo cyklo pouť nebo autobusem z Boskovic; mše sv. ve 14:00

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE se letos uskuteční **V TŘEBÍČI** 18. května

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE letos nově proběhne pod názvem **KONFERENCE CHARIS**, a to tradičně v Brně na výstavišti v termínu 10. – 14. července

FILMANA – FILMOVÁ STRAVA PRO DUŠI – první

československá streamovací platforma se zaměřením na tituly (filmy z celého světa), které odpovídají hodnotám křesťanství.

VÝSLEDEK VOLEB DO PASTORAČNÍ RADY

14. ledna 2024 proběhly volby do Farní pastorační rady. Z osmnácti kandidátů bylo zvoleno těchto pět:

Alena Axmanová, Marie Hudcová, Lukáš Mahel, Daniela Ošlejšková, Antonín Skřivánek.

POSTNÍ PROGRAM V KOSTELE NA NÁSTĚNCE

Od Popeleční středy je v plném proudu postní program pro děti i dospělé – vizuálně je ztvárněný na nástěnce u bočního vchodu. Celou dobou přípravy na Velikonoce nás provází téma Podobenství o rozsévači.

Zmíněný rozsévač se objeví jako vrchol celé aktivity až o Velikonocích – jako ten, který přichází zasít Slovo do připravené a úrodné půdy, aby pak přinášelo hojné ovoce a bylo nesené do celého světa.

A to je náš úkol v tyto postní dny – postupnými kroky ve spojení s Boží láskou a mocí připravovat svoje srdce. Prakticky nám k tomu slouží lístečky s úryvkem z nedělního evangelia a s podněty, které nás mohou inspirovat ve snažení o zúrodnění půdy našeho srdce.

Při příchodu do kostela pak tuto snahu můžete „zhmotnit“ otiskem razítka pod obrázek příslušného postního týdne.

VYRÝT SUCHÉ KÖRENY

Čeho se chce zbavit?

NEBÁT SE ZASÍT

Co chce nabídnout?

DODÁVAT ŽIVINY

Čím se chce obohatit?

ZALÉVAT PŮDU

Jak se chová k druhým?

ODSTRANIT KAMENÍ

Co mi brání růst?

NECHAT VYRŮST

Jak předám radost dál?

OKOPÁVAT PŮDU

Co chce světit Bohu?

MIMOŘÁDNÍ SLUŽEBNÍCI EUCHARISTIE

V naší farnosti byli od prosince loňského roku ustanoveni noví “mimořádní služebníci eucharistie”. Dosavadní službu Vladimíra Muchy doplnil Pavel Zvěřina, Josef Ševčík a Miroslav Hartl.

Chtěla jsem se zeptat, zda by bylo možné více popsat tuto službu.

Mimořádní služebníci eucharistie budou ve farnosti zastávat služby, které jsou v církvi svěřeny akolytům.

- mezi služby akolyty patří: přinášet přijímání nemocným, konat službu u oltáře, pomáhat knězi při liturgických úkonech, vystavovat Nejsvětější svátost a v mimořádných případech, např. když kněz nemůže slavit nedělní mši svatou, může akolyta vést Bohoslužbu slova s udílením svatého přijímání

Jmenování mimořádných služebníků eucharistie 10. prosince 2023

Nyní bych se více zaměřila na službu přinášení přijímání nemocným.

Jak se má člověk, který by chtěl přijmout Eucharistii, na „návštěvu“ akolyty / služebníka eucharistie připravit?

Může se slavnostněji obléct, připravit místnost (místo) tak, jako když má přijít vzácná návštěva, ale není to podmínkou.

Jaký je průběh tohoto setkání?

Před podáním přijímání proběhne krátký obřad (např. modlitba Otče náš, může se přečíst evangelium). Setkání bývají přátelská, radostná a obohacující.

Musím předtím například sledovat mši svatou v televizi?

Není podmínkou účastnit se předtím mše svaté přes sdělovací prostředky (televize, rádio, internet, ...).

Je možné nechat si přinést Eucharistii, pokud není člověk dlouhodobě nemocný, ale má třeba jen chřipku?

Ano. Tato konkrétní služba se netýká jen vážně nemocných nebo starých lidí.

Na koho se mám v případě zájmu o tuto službu v naší farnosti obrátit?

Obracejte se na kněze o. Miroslava Šudomy, tel. 608 755 273, který podání přijímání zajistí. I pokud víte o nemocném člověku, který by chtěl přijmout Eucharistii, kontaktujte o. Šudomy.

Děkuji za odpovědi.

*Zpracováno na základě rozhovoru s o. Šudomou.
Markéta Dvořáková*

BISKUP ZNOVU ZVE SYNODÁLNÍ SKUPINKY KE SPOLUPRÁCI

V postní době se opět sejdou synodální skupinky, nebo můžou i vzniknout nové, a budou uvažovat nad některými tématy, např.:

- Církev je poslání
- Ženy v životě a poslání církve
- Zasvěcený život a laická sdružení a hnutí: charismatické znamení
- Jáhni a kněží v synodální církvi
- Biskup v církevním společenství
- K církvi, která naslouchá a doprovází
- Struktury spoluúčasti
- Pastorece rozvedených a žijících v neregulérních svazcích

Budeme hledat odpovědi na otázky:

Kde se v této oblasti v naší diecézi, farnosti či společenství spolupráce a spoluzodpovědnost daří?

Jaké konkrétní kroky nás v této oblasti posunou vpřed?

SPOLEČENSTVÍ CHVÁLY

Od podzimu 2023 se schází skupinka cca 10 lidí k modlitbě chval, ke sdílení, vyučování a modlitbě za sebe navzájem. Toto (víceméně) pravidelné setkávání vytváří podhoubí pro naši službu, kterou je pořádání večerů chval. Součástí společenství jsou mimo knínické farníky také lidé z Boskovic, Letovic a okolí. Hnacím motorem je nám oheň Ducha Svatého, který kráčením ve víře postupně roste v našich srdcích. A také nás povzbuzuje zkušenost, že uprostřed modlitebného společenství je přítomný Bůh, náš milující Otec, který nás oslovuje, dotýká se nás a ovlivňuje (pozitivně ☺) naše životy. Setkáváme se v pátek jednou za dva týdny po mši svaté. Toto společenství je otevřené. Kdokoliv (bez rozdílů věku) by vnímal touhu ochutnat, jak se uvnitř takového společenství žije, je vítán. Kontaktujte vedoucí nebo kohokoliv o kom tušíte, že je součástí Společenství chvály.

Jsmo teprve na začátku, postupně rozkrýváme, do čeho nás Pán zve. Pokud byste nás chtěli podpořit modlitbou nebo povzbuzením, Bůh určitě nebude šetřit požehnáním (na obou stranách).

SCHOLA

Po vánočním koncertě jsme si ve schole řádně oddechli a setkali jsme se na prahu postní doby, abychom vyhlédli do nového roku. Rádi bychom zahráli a zazpívali při jedné postní nedělní mši svaté a připravovat se budeme na velikonoční zpěvy a také pouť a první svaté přijímání.

V současné době má schola kolem třiceti členů ve velkém věkovém rozptýlu a s pestrým nástrojovým obsazením. Někdy je obtížné se v tom množství uspořádat na kůr, ale to ať rozhodně nebrání nikomu, kdo by se chtěl do scholy přidat, aby přišel a stal se součástí! Zkoušky probíhají nejčastěji v neděli po mši svaté.

Děkujeme všem, kdo jste podpořili (účastí, povzbuzením i finančním darem) vánoční koncert – byla to pro nás velká zkušenost, práce i radost. Na vstupném dobrovolném se vybralo téměř deset tisíc korun. Rozhodli jsme se, že větší část využijeme k zaplacení výletu pro děti, kterých na vánočním koncertu účinkovalo asi dvacet!

Za obě společenství: Petra Hartlová (tel. 776791582)

FARNÍ KAVÁRNA

Jak se daří farní kavárně? Skvěle! Dělá nám velkou radost, že se naplňuje naše původní myšlenka, a to je lidi spojovat a zpříjemnit jim čas společného setkání po mši svaté. Do této služby se zapojuje také mládež, která dobroty připravuje a tím se učí službě druhým. Také chceme moc poděkovat vám všem, kteří přispíváte svými výrobky, ale i finančně.

**FARNÍ
KAVÁRNA**

Baví vás pečení?

Pokud ano, máme pro vás nabídku
nám do kavárny upéct něco dobrého
(sladké/slané).

Stačí den dopředu
(tj. v sobotu, ideálně ještě dopoledne) napsat SMS
Veronice Ševčíkové (tel.: 705235796).

A v neděli ráno, 20 min přede mší, vám připravené
dobroty donést do kavárny.

Děkujeme za spolupráci.

Holky z kavárny

Chceme se s vámi podělit o to, co se nám stalo před pár týdny ... Bylo to snad poprvé, co nikdo ze stálých „pekařek“ nebyl doma a nemohl nic upéct. Měly jsme upečené pouze dva druhy sladkého pohoštění. Věřila jsem, že třeba přijde méně lidí a na každého se dostane. V neděli ráno se ale stalo to, že nám jedna hodná paní přinesla výborné koláče... Byly jsme v úžasu. Pán se stará.

Za tým farní kavárny
Veronika Ševčíková

DĚTI VÍRY

V nedávné době naše skupinky Děti víry přijaly návštěvu z Brna z řečkovické farnosti. Chtěli „nakouknout“, jak se modlíme. Bylo to velmi povzbudivé pro nás a podle zpráv z Brna se zdá, že i tam se Děti víry začnou scházet k modlitbě. Celý školní rok řešíme tíži v hledání vyhovujícího času k setkávání. Věříme, že se Pán o své dílo postará. A máme tu také výzvu vyrazit v březnu sdílet naše zkušenosti s dětmi v Letovicích v rámci jejich duchovní obnovy na téma společenství.

Pečuj o své srdce!

„Postní doba je poutí obrácení, jejímž středem je srdce.“

Je třeba „pečovat o své srdce, aby se nestalo náměstím, na němž může volně pobíhat kdekdo, ale kde zcela chybí Ježíš.“

Vydáno 25. 2. 2024 římskokatolickou farností Knínice u Boskovic výhradně pro vnitřní potřebu farnosti.

Náklady na tisk 1ks Farničku jsou cca 15,- Kč - tento příspěvek vkládejte do označené krabičky na stolku v kostele.

Kontakt na kněze:

P. Miroslav Šudoma – tel. 608 755 273, fara Boskovice Masarykovo nám. 20, email: kninice@dieceze.cz

Kontakt do redakce: své náměty a příspěvky pište na email: p.hauptova@seznam.cz nebo napsané na papíře vhodte do krabičky v kostele.

Farní časopis naleznete také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti: www.kninice.farnost.cz.